

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Templa Deiparæ in Sicilia, & in nonnullis circa Italiam Insulis, num. 55.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

in Allobrogibus Deiparæ templum extat miraculis tota ea Regione celebre.

TEMPLA DEIPARÆ IN SICILIA, & in nonnullis circa Italian Insulis.

*Deipara
templa in
Sicilia, &
Insulis.*

*Templa omnia
Fraxinum
de Observ. B.
V. dicata.*

*Epist. Deip.
ad urbem
Messanam
Vrbis ejusdem
Cathedralis
Deipara dicata.*

*Panhormitana
Cathedra-
lis B. V. di-
cata.*

*Templum
Deip. in
Urbe Montis
Regalis
structura
pulcherrimum.*

*S. Maria à
Monte Ser-
rato A-
gringenti.
Annunc.
Virginis
templum
Drepani.*

*Templa B.
Virginis in
Melita.*

IN Sicilia maxima mediterranei maris Insula, plurima sunt variis in Urbibus Deiparæ templa insigni structura, aut miraculis illustra, de quibus Thomas Faselus in sua de rebus Siculis historia, & ut omittam religiosissimum Ordinem minorum, quos de Observantia appellant, qui suis omnibus templis, ac cœnobis S. Mariæ à Jesu nomen indiderunt Urbis Messana, quæ Epistolam à Deipara in terris adhuc agente accepisse se gloriatur, inter alia ejusdem Virginis templa cathedralem Assumptæ Virgini insigni magnificentia extractam habet; Jesuq; festum die 15. Augusti, solenni Deiparæ simulachri per Urbem pompa, ingentium civium, tum finitimorum populorū celebritate colere consuevit.

Panhormus præter alia multa Virginis templa, de quibus idem Thomas Faselus libro octavo de rebus Siculis, cathedralem insigni, & admirabili opere anno salutis 1181. Gulielmo Secundo Siciliæ Rege extractam habet.

Mons Regalis Urbis quarto ferme à Panhorme lapide, Archiepiscopatu opulentissimis rebus insigni decoratur, in ea templum nobili in primis structura, & albo marmore porphyriticæ, ac lacedemonio ad admirationem ornatum, Gulielmus Siciliæ Rex, cognomento Bonus, Deiparæ condidit.

Agringentum in colle Vulcanio (à Præcis propter Vulcani delubrum sic dicto) nunc templum habet, cui sanctæ Mariæ à Monte Serrato nomen est inditum, apud Thomam Faselum libro 6. cap. 1.

Drepanum ad radices Etycii montis propter Veneris olim delubrum Poetis non ignoti, nunc templo insignitur religiosissimo Deiparæ Annunciatæ sacro, quod peregrinorum è diversis orbis terræ partibus confluentium concursatione celebre Patribus Carmelitis est attributum.

Melita Insula Equitum Jerosolymitanorum Sancti Pauli Apostoli tum naufragio, tum commemoratione clara, complura habet Deiparæ templa, inter quæ unum est extra urbem

cui nomen est à Gratia. Alterum vero cognomento de Moleca, quodam in colle populorum veneratione insigne

56. Lopadusa Insula vulgo Lampadusa inter Siciliam & Lyoriam, cujus meminit Strabo libro ultimo nunc omnino deserta, Deiparæ tamen templum habet ipsi etiam Babaris, ne dum fidelibus venerabile, si quis enim è præternavigantibus pecuniam in templum nullo custodiente oblatam furto succipere audeat, ferunt illico procellam in mari excitari, ac proinde ex insula exitum intercludi, quoad eam suo loco reposuerit.

Tremirana Insula in mari Adriatico, sive ut ait Plinius libro 3. capite 26. in Ionio dista sic est à trium montium aspectu, in quos venere, an fabulose dissimile fertur. Sanctes nunc Insule sunt tribus distinctæ montibus, dicebatur olim per Plinio Insula Diomedea, quæ teste Augustino libro 18. de Civitate capite decimo sexto, non longe est à monti Gargano in Apulia, illasque alites habet frequentes, quas Juba Cataractas, nunc Arrenas dicunt Anatum magnitudine paulo grandiore, Fulcarum similes, in quas socios Diomedis Ætholiæ Regis in bello Trojano celebres conversos abulati sunt Poetæ, ex Plinio lib. 10. cap. 44. & ex Augustino. Cum igitur quidam pius, ac rerum divinarum contemplationi deditus, illic solitariam vitam ducens, aliquando inter orandum sensibus excedens, Dei Genitricis admonitu semel atq; iterum justus est certum locum effodere; thesaurumq; inventum construendo ei templo impendere. ab eo igitur ex inventa pecunia in Diomedæi delubri ruinis celeberrimum Deiparæ templum inædificatū est, in quo verus quidem, & pulcherrimus ejusdem Virginis repositus est simulacrum, quod miraculorum multitudine, ac magnitudine clarè; cœnobiumq; illi est astructum in arsis munitissima formam ad pyratas arcendos, aliorumq; facinorosorum hominum incursiones prohibendas, quod quidem cœnobium anno Domini 1060. auctore Leone Ostiensi in chionie. Cassinensi incolebant cœnobitæ Ordinis S. Benedicti; postea, auctore Benedicto Cochorella Canonico Regulari in sua descriptione Insulæ Tremiranae, attributum est Cisterciensibus, quibus à Dalmatis præ-

*Deip. tem-
pla in Lo-
padusa
Strabo.
Raptum
bonorum
ejusdem
templi, qd
fidus ma-
ris procel-
lis in Insu-
la detinen-
tur.
Maria 7.
templum
in Tremi-
rana Insu-
la, ejusdem
jussu, ac o-
pe extru-
ctum.*

*M.
ra-
dis*

*Chronica
Cassinens.
Benedicti
Cochorell.*

prædonibus per summum scelus contrucidatis, ac monasterio direpto, tandem anno 1412 à Gregorio XII. Canonicis Regularibus S. Salvatoris Lateranensis est assignatum.

DEIPARÆ TEMPLA IN
Hispania.

57.
Templa
Deipara
2000. à
Iacobo I.
Aragonii
Rege ex-
structa.

Hispania Catholica Religionis studiosissima quamplurima Deiparæ Tempia præclarissima, & miraculis celebrata habet: eorum multitudinem quisvis ex uno Aragoniæ Regno facile conjicere poterit. Eam vero Jacobus I. Aragonum Rex cognomento Expugnator, quemadmodum cap. 29. ex Hieronymo Blanca in Commentariis rerum Aragonensium ad annum 1285. diximus, tribus Regnis è Saraceno- rum manibus ereptis in Aragonia ad duo milia templa extruenda, ac Deiparæ dicanda curavit. Nos in præsentia aliquot ex præcipuis totius Hispaniæ afferemus.

MONTIS SERRATI TEMPLVM
Deipara sacrum, & eiusdem templi
fundatio.

Mons Serratus unda
dictus.

IN ceteriore Hispania milliarius circiter triginta distans Barcinone Urbe celebri mons est, undique præruptus, ac maxime editus, asper, ac sterilis ad aspectum, florum tamen varietate ac fructuum suavitate præditus, vertices habet multiplices, & diversas in partes quasi terra dissectos; ex quo factum est, ut vulgari nomine dicatur *Mons serratus*, olim profano falsorum Deorum cultui dicatus, nunc Virgini Deiparæ sacer ob vetustissimum ejus simulachrum in abditiſſimo Antro divinitus adinventum. In medio ejus montis clivo situm est Deiparæ templum, quod ad Lauretanum omnium celeberrimum proxime accedere videtur, sive miraculorum multitudinem, sive peregrinorum concussationem, sive ministrorum templi cultum spectare velimus. Templo verò adsitum est Monasterium in primis celebre. Hujus templi ædificandi occasionem (ut antiquissima, quæ sunt in monasterio literarum monumenta testantur) præbuit per vetus quidem, & illustre miraculum. Enimvero cum nostræ salutis anno 888. Guisfrapeli filia (is erat Barcinonis Comes, generis nobilitate, sed multo magis in Deum pietate, ac

bono exemplo inclutus) miserandum in modum à dæmone occuparetur, ac solemnes exorcismi nequicquam adhiberentur, præmonuit dæmon se nullatenus abscissurum, nisi obsessa Virgo ducatur in Montem Serratum à Joanne Garino liberanda. Is solitariam per idem tempus vitam agebat in ejus montis spelunca, quæ etiam nunc ab eo nomen habet, ac prope monasterium est sita procul ab hominū frequentia, ubi quiete solitudinis, atq; animi tranquillitate fruebatur, quocirca Guisfrapelus, seu quod idem est Guifredus cognomento Pilosus, ne quid intentatum pro carissimæ filiæ incolumitate relinqueret, una cum eadem contendit ad montem, solitariū hominem convenit, de re tota docet. Ille puellæ ærumnas miseratus, profusus lachrymis Deum pro ea suppliciter, atque ardentè invocat, ac illico immundum spiritum ab ea exigit. Guisfrapelus rei eventus lætus, memor tamen ejus, quod callidus hostis minatus erat; se rediturum in corpus nisi puella jam libera cum Joanne Garino in solitudine commoraretur dies omninò novè; orare hominem cœpit, ut filiam in suam specum dies nimirum novem reciperet, ac contineret. Id ille graviter accipiens, primo constanter abnuī; ad extremum tamen invitus Comitibus precibus exorari se passus est: Comes interim Monistrolis (nomen est pagi ad situm ad Montis Serrati radices) commoratur: inde cubum per famulas filiæ trans mittebat, quoad dicta dies efflueret. Joannes verò Garinus puellæ monita salutis dabat, & ad studium virtutis incendebat. Ea familiaritas fecit, ut arripere occasionem diabolus felicitatada hominis animæ, deque suo statu deiciendæ: nam libidinis facibus vehementer sancti viri animum quasi machinis oppugnare incœpit. Per eos fere dies Dæmon Emeritæ specie sumpta, in altera ejusdem montis spelunca degere cœperat, (quæ etiam nunc Sarnæ spelunca appellatur) cum eo, quem Joannes Garinus Eremitam existimabat, suis contulit cogitationes, ab eoque consilium, num puellam deserere deberet petit. At veterator ille subsistere suadebat, ne ignaviæ locum daret. Joannes tamen per Comitibus sermos cum orabat, filiam ut revocaret suam; sed frustra: timebat enim Comes, ne si autem nonum diem puella recederet, dæmon iterum eam occuparet. Tandem Joannes tentatione victus vitium per vim puellæ intulit.

Dæmonie
illuso ad
scelera
perpetran-
da.